

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9CdoPr/6/2025
Identifikačné číslo spisu:	1316220415
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1316220415.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovaným: 2/ R.. X. W., narodenej XX. VI. XXXX, B., O.K. XX/A, 4/ Ing. W.. J. E., narodenému XX. W. XXXX, Y., X. X, 5/ R.. Š.G. Z., narodenému X. W. XXXX, X. Y., F. X. XXX, 6/ R.. S. E., narodenej XX. V. XXXX, Z., Š. N. XXXX/X, spoločne zastúpeným advokátom JUDr. Andrejom Garom, Bratislava, Štefánikova 14, o vzájomnej žalobe žalovaných 2/, 4/, 5/ a 6/ o zaplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu s príslušenstvom (pôvodne aj proti žalovaným 1/ V. K., 3/ R.. V. N., 7/ F. A. o určenie, že nie je právo žalovaných 1/ až 7/ na výplatu mimoriadneho bonusu a o vzájomnej žalobe žalovaných 2/, 4/, 5/ a 6/ o určenie ich práva na výplatu mimoriadneho bonusu a o zaplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu s príslušenstvom), vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-24Cpr/22/2016 (pôvodne na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 24Cpr/22/2016), o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2024 sp. zn. 8CoPr/2/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 2/, 4/, 5/ a 6/ majú proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 24Cpr/22/2016-361 z 22. februára 2019 zamietol žalobu žalobkyne o určenie, že tu nie je právo žalovaných 1/ až 7/ na výplatu mimoriadneho bonusu. O vzájomnej žalobe rozhodol tak, že uložil žalobkyni povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalovanej 2/ sumu 13.810 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 7. augusta 2016 do zaplatenia, žalovanému 4/ sumu 12.385 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 7. augusta 2016 do zaplatenia, žalovanému 5/ sumu 10.850 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 7. augusta 2016 do zaplatenia a žalovanej 6/ sumu 8.976 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 7. augusta 2016 do zaplatenia; vo zvyšku úroku z omeškania vzájomnú žalobu zamietol. V časti o určenie práva žalovaných 2/, 4/, 5/ a 6/ na výplatu mimoriadneho bonusu konanie zastavil a rozhodol, že žalovaní 1/ až 7/ majú voči žalobkyni nárok na plnú náhradu trov konania.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) po tom, čo dovolací súd uznesením z 13. novembra 2020 sp. zn. 9Cdo/277/2021 čiastočne zrušil jeho rozsudok z 22. decembra 2020 sp. zn. 8CoPr/6/2019, v poradí druhým rozsudkom z 27. februára 2024 sp. zn. 8CoPr/2/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti výrokov dva až päť, ktorými bola žalobkyni uložená povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalovanej 2/ sumu 13.810 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 7. augusta 2016 do zaplatenia, žalovanému 4/ sumu 12.385 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 7. augusta 2016 do zaplatenia, žalovanému 5/ sumu 10.850 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 7. augusta 2016 do zaplatenia a žalovanej 6/ sumu 8.976 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 7. augusta 2016 do zaplatenia. Žalovaným 2/, 4/, 5/ a 6/ priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd zdôvodnil rozhodnutie tým, že súd prvej inštancie vykonal všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti vzájomnej žaloby. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že rozhodnutie predstavenstva č. 97/2015 o mimoriadnom výkonnostnom bonuse bolo schválené aj dozornou radou písomným hlasovaním v decembri 2015, pričom skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania poskytujú náležitý základ pre prijatie skutkového záveru, že v súvislosti s procesom predaja akcií Sberbank Slovensko, a.s. žalovaní 2/, 4/, 5/ a 6/ konali ako jej zamestnanci (a nie ako zamestnanci, či inak poverené alebo splnomocnené osoby akcionára alebo tretie osoby na základe iného zmluvného vzťahu) v súvislosti s ich postavením vedúcich zamestnancov a na základe toho spolupracovali pri príprave podkladov v rámci tzv. due diligence nevyhnutného pre proces predaja akcií spoločnosti novému vlastníkovi. Vykonaným dokazovaním neboli preukázané žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli preukazovať nedobromyseľnosť žalovaných 2/, 4/, 5/ a 6/ v súvislosti s prijímaním rozhodnutí predstavenstva o nároku na mimoriadny výkonnostný bonus alebo ich vedomosti o excese predstavenstva, teda o tom, že by na mimoriadny bonus nemali mať nárok. Ak by aj vyšiel najavo (k čomu nedošlo) úmysel zabezpečiť pre vyvolený okruh manažérov mimoriadny jednorazový príjem, ako tvrdila žalobkyňa, takýto úmysel by mohol byť prítomný u členov predstavenstva, ktorí o nároku a o výplate bonusu rozhodovali, nie však u žalovaných 2/, 4/, 5/ a 6/, ktorí neboli členmi predstavenstva.

2.2. S poukazom na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 27. mája 2010 sp. zn. 3Cdo/31/2009 a z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021 odvolací súd konštatoval, že predstavenstvo žalobkyne rozhodnutím č. 97/2015, schváleným aj dozornou radou, priznalo mimoriadny výkonnostný bonus, dňa 28. júla 2016 predstavenstvo schválilo jeho výplatu žalovaným a v ten istý deň boli žalovaným doručené oznámenia o tejto skutočnosti. Uvedenými úkonmi zamestnávateľa sa výkonnostný bonus stal nárokovateľným. Ak rozhodnutím zamestnávateľa vznikol zamestnancovi nárok na určitú (do tohto rozhodnutia nenárokovateľnú) odmenu v konkrétne určenej výške, nemôže tento nárok zaniknúť dodatočným späťvzatím, resp. zrušením predmetného rozhodnutia zamestnávateľa.

2.3. K argumentu žalobkyne o nulitnosti rozhodnutí predstavenstva odvolací súd uviedol, že súd nie je v tomto konaní oprávnený skúmať správnosť rozhodnutí predstavenstva ani ich súlad s vnútornými (mzdovými, či inými) predpismi spoločnosti žalobkyne, ale je povinný z obsahu týchto rozhodnutí vychádzať, keďže boli (a to nebolo sporné) prijaté. Preskúvanie správnosti rozhodnutí predstavenstva akciovej spoločnosti v súdnom konaní o pracovnoprávnom nároku treba považovať za neprípustné so zreteľom na potrebu rešpektovať limity pre ingerenciu orgánov štátu do rozhodovacích právomocí štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti.

2.4. Pokiaľ išlo o žalobkyňou namietaný rozpor priznanej odmeny s kogentnou úpravou zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), odvolací súd žiadny rozpor s touto právnou úpravou nezistil. Zákon o bankách je síce verejnoprávnym predpisom, avšak nemožno súhlasiť s tým, že ide o predpis, ktorý sa vzťahuje na výkon práce zamestnanca. Aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb, vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám (§ 23a ods. 1: „Banka je povinná uplatňovať zásady odmeňovania podľa tohto zákona...“) v rámci regulácie fungovania bánk, a nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na

pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Podľa odvolacieho súdu neobstoja ani námietka žalobkyne, že zákon o bankách nepripúšťa priznanie takejto zložky odmeny. Odvolací súd zdôraznil, že mimoriadny výkonnostný bonus v plnej miere korešponduje s povahou pohyblivej zložky odmeny, ktorá závisí od hodnotenia výkonnosti dotknutého vedúceho zamestnanca podľa § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách, teda nešlo o plnenie, ktoré by bolo (čo do podstaty nároku) v rozpore s kogentným ustanovením citovaného zákona. Ak by aj právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch vo forme priznania mimoriadnej odmeny zamestnancovi bol v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými zákonom o bankách, tento úkon zaväzuje banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému zamestnancovi, pričom aj keby bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (hoci v danej veci nešlo o taký prípad), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce).

2.5. Vzhľadom na uvedené odvolací súd opätovne rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa vyhodenia vzájomnej žalobe žalovaných 2/, 4/, 5/ a 6/ ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 CSP a v plnej miere úspešným žalovaným 2/, 4/, 5/ a 6/ priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhla, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že zmení rozhodnutie súdu prvej inštancie a vzájomné žaloby žalovaných 2/, 4/, 5/ a 6/ zamietne.

3.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka uviedla, že odvolací súd rozsudok nedostatočne odôvodnil, keď sa iba formálne zaoberal jej právnymi a skutkovými tvrdeniami. Týka sa to jej argumentov, že priznaný bonus je v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania bankových zamestnancov podľa zákona o bankách a že žalovaní ako vedúci zamestnanci banky museli vedieť, že priznanie bonusu je v rozpore s internými predpismi banky a existovali prekážky pre jeho výplatu (ekonomická strata banky a pod.). Odvolací súd neuviedol vlastné relevantné závery, prakticky iba prevzal konklúzie vyplývajúce z rozsudku najvyššieho súdu z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021. Žalobkyni však nie je zrejmé, z akých dôvodov sa odvolací súd s týmito názormi najvyššieho súdu stotožnil. Zároveň odvolací súd aplikoval nesprávnu procesnú normu, keď priznal žalovaným 2/, 4/, 5/ a 6/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania napriek tomu, že v dovolacom konaní bola preukázateľne úspešná žalobkyňa. Argumentácia odvolacieho súdu, že nárok na náhradu trov môže mať iba jedna zo sporových strán, odporuje ustálenej rozhodovacej praxi, a to konkrétne uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) z 19. novembra 2019 sp. zn. I. ÚS 453/2019 a uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/266/2019. Dovolacie konanie predstavuje samostatnú časť sporu, za ktorú musí súd priznať náhradu trov konania úspešnej strane bez ohľadu na konečný meritórny výsledok.

3.2. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľka namietala, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil právne otázky, ktoré ešte neboli vyriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu a od ktorých záviselo jeho rozhodnutie, a to: 1. Vzťahujú sa ustanovenia § 23a a nasl. zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami? 2. Možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 nepripúšťa? 3. Zaväzujú zamestnávateľa voči zamestnancovi úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec mal poznať interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu, a teda musel vedieť o prekročení oprávnení štatutárneho orgánu zamestnávateľa?

3.3. K prvej a druhej právnej otázke dovolateľka poukazuje na § 23a ods. 1 písm. c), ods. 2, § 23b

ods. 1, 3, 4, 6 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 uviedla, že sa nemožno stotožniť s názorom, že zákon o bankách sa neaplikuje na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancom. Dovolateľka odmietla záver, že to vyplýva z návetia § 23a ods. 1 zákona o bankách: „Banka je povinná uplatňovať zásady odmeňovania podľa tohto zákona (...)“, ktoré stanovuje povinnosť iba banke. Obdobná formulácia právnych noriem je pomerne bežná. Napríklad § 118 ods. 1 Zákonníka práce stanovuje zamestnávateľovi povinnosť platiť zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu. Napriek tomu, že ide o povinnosť vzťahujúcu sa výlučne na zamestnávateľa, nemožno pochybovať o tom, že sa dotknuté ustanovenie Zákonníka práce aplikuje na pracovnoprávny vzťah. Ide podľa dovolateľky o kogentné normy, ktorá limituje autonómiu zmluvných strán v súkromnoprávnej sfére. Boli prevzaté do zákona o bankách zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES a majú zamedziť práve takým prípadom, keď si vrcholný manažment banky sám ku koncu svojho pôsobenia schváli neštandardne vysoké odmeny.

3.4. Podľa názoru dovolateľky neobstoí ani argument, že pravidlami odmeňovania v § 23b ods. 1 zákona o bankách nie je dotknuté ustanovenie § 118 Zákonníka práce (§ 23c zákona o bankách). Uvedené vyplýva zo vzájomného vzťahu medzi lex specialis (zákon o bankách) a lex generalis (Zákonník práce). Pravidlá odmeňovania upravené v zákone o bankách obmedzujú pohyblivé zložky mzdy, ktoré môže inkasovať vybraná kategória zamestnancov banky. Aby nevznikali pochybnosti o tom, aké plnenie možno na účely aplikácie tohto osobitného pravidla v pracovnoprávných vzťahoch považovať za mzdu, zákon dodáva, že ustanovenie § 118 Zákonníka práce, ktoré upravuje túto otázku, ostáva nedotknuté.

3.5. Vzhľadom na právny názor o vylúčení aplikácie zákona o bankách podľa dovolateľky vyznieva paradoxne záver súdu, že uplatňovaný nárok na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu vyplýva žalovaným z § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách, t. j. ako motivačná zložka odmeny, ktorej výška závisí od hodnotenia výkonnosti zamestnanca, banky alebo od kombinácie týchto hodnotení. Program mimoriadneho výkonnostného bonusu bol vypracovaný ako satisfakcia za zotrvanie v zamestnaní a takýto bonus nebol ani jednou z prípustných foriem pohyblivej zložky mzdy podľa zákona o bankách. V liste predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s., zo 14. decembra 2015 (v ktorom predstavenstvo banky informovalo zamestnancov o možnosti získania bonusu) sa uvádza, že bonus bude závisieť tiež od úspešného zavŕšenia obchodu, ktorý však žalovaní ako zamestnanci Sberbank Slovensko, a.s., ktorej akcie boli predávané, nemohli nijako ovplyvniť. Nejde ani o výsledok, z ktorého by mala banka akýkoľvek prospech. Naviac hodnotenie výkonnosti konkrétneho zamestnanca v tomto procese mal podľa listu predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s., z 28. júla 2016 (od ktorého súdy odvodzujú nárok žalobkyne) vykonať „Management Board skupiny Sberbank“, teda nie zamestnávateľ, ale orgán jedného z akcionárov, ktorý predával svoje akcie. Práca bola tak vykonávaná práve v prospech tohto akcionára. Bilancovania výkonnosti žalovaných, vykonané treťou stranou, nemôže zakladať nárok na motivačnú zložku odmeny podľa § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách, ktorá sa odvíja od hodnotenia samotnej banky.

3.6. Podľa dovolateľky je rovnako vylúčené, aby mimoriadny výkonnostný bonus predstavoval motivačnú zložku odmeny za plnenie dosahovaných výsledkov dlhodobej obchodnej stratégie a záujmov banky [§ 23b ods. 1 písm. c) zákona o bankách]. Údajný prínos žalobkyne k úspešnej realizácii transakcie mal byť vykonaný v prospech Sberbank Europe (akcionára), a nie v prospech Sberbank Slovensko, a. s., v ktorej žalobkyňa pôsobila. Predaj samotnej banky ani nemôže byť jej dlhodobou obchodnou stratégiou. V tejto súvislosti dovolateľka zdôraznila, že povinnosťou zamestnávateľa je platiť zamestnancovi mzdu za prácu, ktorú vykonal preňho (§ 118 ods. 1 Zákonníka práce). Okrem toho, v zmysle § 23b ods. 7 zákona o bankách je banka povinná pri určení pohyblivej zložky mzdy zohľadniť hodnotu svojich vlastných zdrojov. Tomu zodpovedá aj čl. 10 ods. 5.1 písm. a) a b) Politiky odmeňovania Sberbank Slovensko, a.s., ktorý pri určovaní pohyblivej zložky mzdy prikazuje zohľadniť finančné potreby banky a zachovanie jej finančnej výkonnosti. Sberbank Slovensko, a.s., vykazovala pred predajom majoritného podielu akcií dlhodobú stratu. Výplata pohyblivej zložky mzdy by preto nekorešpondovala s princípom zodpovedného hospodárenia banky, ako to vyžaduje legislatíva EÚ, zákon a interné predpisy banky.

3.7. K tretej právnej otázke dovolateľka poukázala na § 10 ods. 2 Zákonníka práce a uviedla, že v pracovnoprávných vzťahoch platí, že zamestnávateľa zaväzujú aj tie právne úkony, pri ktorých štatutárny orgán prekročí svoje oprávnenie. Výnimkou je situácia, ak zamestnanec vedel alebo musel vedieť, že k takémuto prekročeniu došlo. Vzhľadom na postavenie žalovaných (vedúci zamestnanci a člen dozornej rady banky) podľa názoru dovolateľky uvedená situácia nastala. K namietanému excesu pri výkone práv štatutárneho orgánu Sberbank Slovensko, a.s., odvolací súd uviedol, že je voči zamestnancom bez právneho významu. Odvolací súd vychádzal z mylnej domnienky, že zamestnanec môže vedieť o nesprávnom postupe týchto orgánov, iba ak je ich členom. Podmieňovanie aplikácie § 10 ods. 2 Zákonníka práce reálnou možnosťou zamestnanca ovplyvniť postup štatutárneho orgánu ide nad rámec právnej úpravy. V zmysle zákona postačuje, že zamestnanec musel vedieť o prekročení oprávnenia štatutárneho orgánu. Dovolateľka zdôraznila, že žalovaní boli v zmysle ich pracovných zmlúv povinní vykonávať svoje práva a povinnosti v súlade so slovenským právnym poriadkom a zodpovedali za vypracovanie a schválenie organizácie a systému riadenia banky podľa stanov zamestnávateľa [časť „práva a povinnosti zmluvných strán“ písm. d)].

3.8. Poskytovanie mimoriadnych odmien vybraným zamestnancom Sberbank Slovensko, a.s. (medzi ktorých patrili aj žalovaní) bolo upravené v interných predpisoch, ktoré žalovaní mali poznať. Iba ak by boli radovými zamestnancami, mohli by byť dobromyseľní vo vzťahu k neznalosti interných procesov na úrovni vedenia banky. Priznanie nároku na výplatu výkonnostného bonusu listom predstavenstva z 28. júla 2016 odporuje stanoveným interným postupom. Priznaný bonus nezodpovedal ani schválenej schéme programu mimoriadneho výkonnostného bonusu, prezentovanej žalovaným v decembri 2015. Za týchto okolností sa možno podľa dovolateľky legitímne domnievať, že o prekročení oprávnenia predstavenstvom banky žalovaní prinajmenšom museli vedieť.

3.9. Na základe uvedeného dovolateľka predostrela riešenia vymedzených právnych otázok nasledovným spôsobom: 1. Ustanovenia § 23a a nasl. zákona o bankách v znení účinnom do 29.12.2020 sa vzťahujú na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. 2. Zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29.12.2020 nemožno priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29.12.2020 nepripúšťa. 3. Zamestnávateľa nezaväzujú voči zamestnancovi úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec mal poznať interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu, a teda musel vedieť o prekročení oprávnenia štatutárneho orgánu zamestnávateľa.

4. Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietnuť. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok, obsahuje podľa žalovaných jasné vysvetlenie dôvodov, na ktorých súd založil svoje rozhodnutie. Okrem iného odvolací súd poukázal na to, že právne úkony štatutárnych orgánov alebo členov štatutárnych orgánov podľa § 10 ods.1 Zákonníka práce zamestnávateľa zaväzujú bez ohľadu na to, či pri nich bol alebo nebol dodržaný postup stanovený internými predpismi. V danom prípade nebolo preukázané prekročenie oprávnení štatutárneho orgánu. Odvolací súd zároveň poukázal, že rozhodnutie predstavenstva č. 97/2015 bolo schválené dozornou radou písomným hlasovaním v decembri 2015 a rozhodnutie predstavenstva zo dňa 28. júla 2016 nemuselo byť schvaľované dozornou radou. Odvolací súd sa riadne vysporiadal aj s odvolacou argumentáciou žalobkyne ohľadne rozporu rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s., so zákonom o bankách, keď zdôvodnil, že priznaný mimoriadny výkonnostný bonus v plnej miere korešponduje s povahou pohyblivej zložky odmeny, ktorá závisí od hodnotenia výkonnosti zamestnanca podľa § 23b ods.1 písm. a) zákona o bankách. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho rozhodnutia o nároku na náhradu trov dovolacieho konania, podľa názoru žalovaných tvrdenia žalobkyne o nesprávnom právnom posúdení v zásade nemožno právne kvalifikovať ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Dodali, že najvyšší súd zrušil prvé rozhodnutie odvolacieho súdu pre nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, čo však nie je zodpovednosťou žalovaných, pre ktoré by mali byť v konaní neúspešní. Zároveň, o výške náhrady trov konania sa rozhoduje až po skončení konania vo veci samej.

4.1. Vo vzťahu k právnym otázkam, predloženým dovolateľkou v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, žalovaní uviedli, že rovnaké otázky už dovolací súd opakovane riešil, a to v rozsudkoch z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021, z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/34/2021, z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/139/2022 či z 27. marca 2024 sp. zn. 5CdoPr/5/2023. Prípustnosť dovolania preto nie je daná podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ale bolo by ju možné posudzovať len podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a skúmať, či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, k čomu však nedošlo. Okrem toho je otázka č. 3 v dovolaní žalobkyne akademická a nie je koncipovaná na daný prípad. Žalobkyňa de facto len citovala § 10 ods. 2 Zákonníka práce a akademicky sa dopytuje na interné predpisy, pričom však zo skutkového stavu nevyplýva žiadne porušenie interných predpisov. Žalobkyňa v tomto smere pred súdom prvej inštancie netvrdila a neprodukovala žiadne dôkazy. Zároveň žalobkyňa v dovolaní uvádza ďalšie skutkové okolnosti (napr. o finančnom stave zamestnávateľa), ktoré neboli predmetom konania pred súdom prvej inštancie, čo následne nie je možné argumentovať pred dovolacím súdom. Žalobkyňa tiež v dovolaní nastoľuje domnienky, že žalovaní o niečom „museli vedieť“. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie však žiadne takéto okolnosti neboli preukázané zo strany žalobkyne v tomto smere ani nebolo navrhované žiadne dokazovanie. Tieto okolnosti boli vyčerpávajúco zdôvodnené súdom prvej inštancie aj odvolacím súdom.

4.2. Žalovaní zdôraznili, že žalobkyňa v celom konaní nepreukázala, že by štatutárny orgán prekročil svoje oprávnenie a žiadne takéto argumenty ani neuvádzala v podanom odvolaní. Tvrdenia žalobkyne, že štatutárny orgán postupoval v rozpore s internými predpismi a že rozhodnutie o priznaných bonusoch nebolo odsúhlasené dozornou radou, uvádzané až pred dovolacím súdom. Podľa § 191 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom k 28. júlu 2016 stanovy, rozhodnutia valného zhromaždenia alebo dozornej rady môžu obmedziť právo predstavenstva konať v mene spoločnosti, ale tieto obmedzenia nie sú účinné voči tretím osobám. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaní vedeli o prekročení oprávnenia predstavenstva, ani že by o ňom mohli vedieť. Položená právna otázka pod číslom 3 teda nevychádza zo zisteného skutkového stavu, a preto nie je spôsobilým dovolacím dôvodom.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

10. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné

podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porov. § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

11. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala primárne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces opierala o tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené. Dovolací súd preto skúmal, či došlo k dovolaateľkou namietanej procesnej vade.

12. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07).

13. Podľa ústavného súdu zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná absenciou súvislosti právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaného prípadu, rozporom s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

14. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že po zrušení prvého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd venoval náležitú pozornosť odvolacím argumentom žalobkyne, pričom na ne poskytol aj primerané a jednoznačné odpovede. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie. Tu treba zdôrazniť, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu vytvára s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie organickú (kompletizujúcu) jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (porov. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). V odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku však dovolací súd nezostal pri konštatovaní správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie, ale vyjadril sa aj k nosnej odvolacej argumentácii žalobkyne (uplatnenej aj v dovolaní) ohľadom ňou tvrdeného rozporu priznaného nároku na mimoriadny výkonnostný bonus s kogentnou právnou úpravou odmeňovania bankových zamestnancov podľa zákona o bankách (bod 19 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu), ako aj k žalobkyňou tvrdenej nedobromyseľnosti žalovaných, ich vedomosti o rozpore priznaného bonusu s internými predpismi banky a o existencii prekážok pre jeho výplatu (body 15, 18 a 20 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Dovolací súd sa preto nestotožnil s námietkou dovolaateľky o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu.

15. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za nedostatočne odôvodnené resp. arbitrárne. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu.

16. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd podrobne zdôvodnil, prečo potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým súd vyhovel vzájomným žalobám žalovaných titulom mimoriadneho výkonnostného bonusu, keď zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že išlo o nenárokovateľnú zložku mzdy, na ktorú však žalovaným ako zamestnancom vznikol nárok na základe osobitného rozhodnutia zamestnávateľa o jej priznaní za prácu, ktorú vykonali podľa pokynov a na žiadosť zamestnávateľa. Súd nižšej inštancie vysvetlili, že rozhodnutím zamestnávateľa o priznaní nenárokovateľnej zložky mzdy zamestnancovi sa táto zložka stáva nárokovateľnou a takéto rozhodnutie zamestnávateľa má konštitutívny účinok. V posudzovanej veci mali súdy preukázané, že zo strany zamestnávateľa došlo k priznaniu mimoriadneho výkonnostného bonusu, ako vyplýva z listín z 28. júla 2016 (rozhodnutie č. 110/2016 o priznaní a výplate mimoriadneho výkonnostného bonusu a oznámenia zamestnávateľa zamestnancom o tejto skutočnosti) vydaných štatutárnym orgánom žalobkyne (jej právnej predchodkyne), ktorým je predstavenstvo, čo je v súlade s § 9 ods. 1 veta prvá Zákonníka práce.

17. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že rozhodnutie predstavenstva o mimoriadnom výkonnostnom bonuse bolo prijaté v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania bankových zamestnancov podľa zákona o bankách, odvolací súd uviedol, že zákon o bankách obsahuje pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, okrem toho mimoriadny výkonnostný bonus v plnej miere korešponduje s povahou pohyblivej zložky odmeny, ktorá závisí od hodnotenia výkonnosti zamestnanca, čo bolo v súlade s § 23b ods. 1 písm. a) vtedy účinného zákona o bankách. Odvolací súd napokon v bode 19 odôvodnenia skonštatoval, že právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľom v pracovnoprávných vzťahoch vo forme priznania mimoriadnej odmeny zamestnancovi, aj keby bol v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými zákonom o bankách, zaväzuje banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému zamestnancovi. Aj keby bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom v danej veci o takýto prípad nešlo), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce).

18. Vo vzťahu k námietke nedobromyseľnosti žalovaných odvolací súd uviedol, že neboli preukázané žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli preukazovať nedobromyseľnosť žalovaných 2/, 4/, 5/ a 6/ v súvislosti s prijímaním rozhodnutí predstavenstva o nároku na mimoriadny výkonnostný bonus alebo ich vedomosti o excese predstavenstva, keď žalovaní konali ako zamestnanci Sberbank Slovensko, a.s., na základe čoho spolupracovali pri príprave podkladov v rámci tzv. due diligence pre proces predaja akcií spoločnosti novému vlastníkovi. Za nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia nemožno považovať, ak odvolací súd cituje právne závery dovolacieho súdu v skutkovo a právne obdobnej veci, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil a ktoré považoval v plnom rozsahu za aplikovateľné na prejednávanú vec.

19. S poukazom na vyššie uvedené, z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť alebo nepresvedčivosť, ani absencia skutkových či právnych záverov, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne závery, ktoré by popierali pravidlá formálnej a právnej logiky alebo taká aplikácia ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľky.

20. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentmi vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

21. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok. Preto skutočnosť, že dovolateľka s názormi súdov oboch inštancií nesúhlasí, sama o sebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti súdnych rozhodnutí, ktoré spolu tvoria celok. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

22. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalobkyne v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvodom na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

23. Žalobkyňa v dovolaní namietala vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP aj vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania. Rozhodovacia prax sa už ustálila v závere, že za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, možno považovať aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, preto je preskúmateľné v dovolacom konaní v zmysle § 420 CSP (I. ÚS 387/2019, I. ÚS 275/2018).

24. Dovolateľka vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP opierala o nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, keď podľa jej názoru odvolací súd nesprávne priznal žalovaným nárok na náhradu trov predchádzajúceho dovolacieho konania, v ktorom mala plný procesný úspech žalobkyňa.

25. Z rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 453/2019 (publikované pod č. 56/2019), označeného žalobkyňou v dovolaní, vyplýva, že základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 CSP (zásada úspechu v konaní) nevyklučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania - prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní (§ 262 ods. 1 CSP) tromi samostatnými výrokmi. Podľa ústavného súdu dovolacie konanie predstavuje v tomto smere samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu (porov. tiež sp. zn. I. ÚS 296/2020).

26. Z vyššie uvedených rozhodnutí ústavného súdu však nevyplýva povinnosť súdov takto postupovať, ide len o (skôr výnimočnú) možnosť, vždy ale so zreteľom na základnú zásadu úspechu v spore, vyjadrenú v ustanovení § 255 ods. 1 CSP, keď procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore. Preto v prípade rozhodnutia o trovách dovolacieho konania v rámci rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, sa síce zohľadňoval výsledok dovolacieho konania, keď na dovolanie žalobkyne bolo rozhodnutie odvolacieho súdu pre nepreskúmateľnosť zrušené, ktorý ale nepriniesol žalobkyňi iný výsledok vo veci samej, pretože bola v konaní vo veci samej vo vzťahu k predmetu sporu v dovolacom konaní opätovne neúspešná.

27. S poukazom na uvedené argumentácia odvolacieho súdu neodporuje ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, vyjadrenej v rozhodnutiach ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 453/2019 a I. ÚS 296/2020, ani rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/266/2019 (obsahujúceho záver, že ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 CSP nevyklučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania - prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní samostatným výrokom).

28. Dovolací súd považuje za vhodné k tomu ešte dodať, že v prospech základného princípu procesného úspechu vo veci samej ako celku (bez ohľadu na úspech či neúspech v jednotlivých štádiách konania) -

hoci s možnými vyššie naznačenými výnimkami - svedčí aj samotné znenie ustanovenia § 453 ods. 3 CSP, kde zákon v prípade zrušenia rozhodnutia dovolacím súdom a vrátenia veci zveruje rozhodovanie o trovách ako celku (vrátane trov dovolacieho konania) súdu, ktorému bola vec vrátená. Je potom zrejmé, že tento (nižší) súd rozhodne o trovách ako celku na základe konečného výsledku sporu. Ak by zákonodarcu chcel, aby sa o trovách dovolacieho konania rozhodovalo výlučne (prípadne zásadne) podľa výsledku samotného dovolacieho konania bez ohľadu na konečný výsledok sporu, zveril by rozhodovanie o týchto trovách (o nároku) priamo dovolaciemu súdu aj v prípade zrušenia rozhodnutia vo veci samej, keďže v takom prípade nedáva zmysel, aby o trovách dovolacieho konania podľa výsledku tohto dovolacieho konania rozhodoval iný súd (odvolací súd, prípadne súd prvej inštancie podľa toho, na ktorý súd bola vec vrátená).

29. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP ani v tomto smere nezistil, preto je dovolanie žalobkyne aj v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvodom na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

30. Dovolateľka v podanom dovolaní uplatnila aj dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

31. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP má byť procesnou stranou nastolená v dovolaní jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Relevanciu podľa citovaného ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (§ 433 a § 432 ods. 2 CSP) a pri ktorej s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu súčasne platí, že ak by bola vyriešená správne, sudy by rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

32. Najvyšší súd konštantne uvádza vo svojich rozhodnutiach, že právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnou aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací dôvod preto dovolateľ musí vymedziť tak, že uvedie, ktoré právne posúdenie veci pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť práve tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

33. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP považoval za podstatné to, či nastolené právne otázky boli už v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené. V čase vydania napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v tomto spore (a teda aj v čase podania dovolania) už existovali rozhodnutia v druhovo totožných veciach, v ktorých sa dovolací súd zaoberal dovolateľkou nastolenými právnymi otázkami (aj keď nie v doslova totožnom znení, ale vzhľadom na podstatu nastolených otázok boli tieto už zodpovedané - k tomu viď nižšie), konkrétne rozsudok z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021, rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/34/2021, ktorý prešiel testom ústavnosti (sp. zn. III. ÚS 246/2024 zo 6. mája 2024) a rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/139/2022. Následne na uvedené rozhodnutia nadviazali aj ďalšie rozhodnutia dovolacieho súdu, a to rozsudok z 27. marca 2024 sp. zn. 5CdoPr/5/2023, rozsudok z 30. septembra 2024 sp. zn. 7CdoPr/7/2024, rozsudok z 29. októbra 2024 sp. zn. 2CdoPr/10/2024 a uznesenie z 15. apríla 2025 sp. zn. 9CdoPr/9/2024. Z toho je zrejmé, že nebol daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ani dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP (všetky vyššie uvedené rozhodnutia dovolacieho súdu obsahujú zhodné právne závery). Prípustnosť dovolania preto dovolací súd posudzoval podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a skúmal, či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

34. Vo vzťahu k dovolacej otázke č. 1 z vyššie označených rozhodnutí najvyššieho súdu zhodne

vyplýva, že aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb, vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Dovolací súd nevidí dôvod ani v tejto veci zaujať iný právny názor. Aj keby bol právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľa vo vzťahu k zamestnancovi pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom však v tomto spore nešlo o taký prípad - vid' nasledujúci odsek), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce).

35. K otázke č. 2 odvolací súd vyjadril názor, že banka v rámci zásad odmeňovania osôb môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny, ktorá nemusí byť dohodnutá v pracovnej zmluve a ktorá v súlade s § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách závisí od hodnotenia výkonnosti dotknutého zamestnanca. Ak takúto pohyblivú zložku celkovej odmeny predpokladá priamo zákon, nemôže ísť o plnenie, ktoré by bolo (čo do podstaty nároku) v rozpore so zákonom. Je teda zrejmé, že dovolateľka vložila do otázky č. 2 nepravdivý predpoklad, že kogentná právna úprava (zákon o bankách) v rozhodnom čase nepripúšťala takúto pohyblivú zložku odmeny. Naopak, zákon o bankách v rozhodnom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval. Preto je otázka č. 2 zavádzajúca a napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia otázky tak, ako bola dovolateľkou formulovaná.

36. Napokon, dovolateľkou nastolená otázka č. 3 predpokladá, že zamestnávateľ preukáže, že štatutárny orgán prekročil svoje právomoci a zamestnanec o tomto prekročení musel vedieť. V posudzovanej veci však tento predpoklad nebol naplnený. Nie je jasné, aké prekročenie právomoci mala dovolateľka na mysli. Pokiaľ malo ísť o porušenie zákonných pravidiel, k tomu sa dovolací súd vyjadril v predchádzajúcich odsekoch. Ak malo ísť o porušenie interných pravidiel banky, odvolací súd vychádzal z toho, že rozhodnutia predstavenstva spoločnosti ako štatutárneho orgánu sú rozhodnutiami obchodnej spoločnosti. Vnútorne právne pomery akciovej spoločnosti, rozsah oprávnenia predstavenstva konať v mene spoločnosti a zodpovednosť členov predstavenstva za náhradu škody upravuje Obchodný zákonník. Podľa § 191 ods. 2 Obchodného zákonníka (v znení účinnom k 28. júlu 2016) stanovy, rozhodnutia valného zhromaždenia alebo dozornej rady môžu obmedziť právo predstavenstva konať v mene spoločnosti, ale tieto obmedzenia nie sú účinné voči tretím osobám. Z dôvodu dodržania princípu právnej istoty adresátov právnych úkonov, vykonaných predstavenstvom akciovej spoločnosti ako štatutárnym orgánom, interné obmedzenia nemajú vplyv na platnosť právnych úkonov vykonaných predstavenstvom. To nevylučuje zodpovednosť členov predstavenstva za náhradu škody spôsobenú porušením interných predpisov spoločnosti v zmysle § 194 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ide tu však o vnútorný vzťah medzi členmi predstavenstva a spoločnosťou, dôsledky ktorého nemožno prenášať do pracovnoprávneho vzťahu so zamestnancami. S ohľadom na uvedené bolo aj podľa odvolacieho súdu potrebné vo vzťahu k žalovaným ako zamestnancom vychádzať z rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s.

37. Dovolací súd rovnako zastáva názor, že interné predpisy banky o odmeňovaní zamestnancov, hoci by formálne zaväzovali všetkých zamestnancov, ktorí s nimi boli oboznámení, ukladajú povinnosti osobám, ktoré v mene banky rozhodujú o odmeňovaní zamestnancov, a nie zamestnancom, ktorí sú prijímateľmi takéhoto odmeňovania. Svedčí o tom aj bod 6.1. internej smernice Sberbank pod názvom „Politika odmeňovania“, podľa ktorého celkové pohyblivé odmeňovanie hodnotí osoba zodpovedná za odmeňovací systém a táto osoba aj zodpovedá za prípravu rozhodnutí ohľadom pohyblivej zložky odmeny prijímaných predstavenstvom. Aj keby boli žalovaní ako zamestnanci oboznámení s Politikou odmeňovania Sberbank, v pozícii zamestnancov - prijímateľov odmeny neboli povinní skúmať, či im táto odmena bola priznaná v správnej výške a správnym interným procesným postupom (porov. sp. zn. 1Cdo/103/2021, sp. zn. 2CdoPr/10/2024 a ďalšie).

38. Podľa § 9 ods. 1 Zákonníka práce v pracovnoprávnych vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu (okrem toho aj vedúci zamestnanci alebo poverení zamestnanci). V preskúmvanej veci bolo rozhodnutie a oznámenie o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu podpísané predsedom predstavenstva a jednou členkou

predstavenstva zamestnávateľa, čo bolo nielen v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 Zákonníka práce (a analogicky aj s právnym názorom o právnych úkonoch konateľov, ak ich je viac, ako ho vyslovil dovolací súd v rozsudku z 25. novembra 1998 sp. zn. 4Cdo/118/98, publikovanom ako R 85/2001), ale aj v súlade s vtedy v obchodnom registri zapísaným spôsobom konania v mene spoločnosti Sberbank Slovensko, a.s. (vyžadovali sa podpisy dvoch členov predstavenstva, pričom predseda predstavenstva nesporne je jedným z členov predstavenstva).

39. Právne úkony štatutárnych orgánov alebo členov štatutárnych orgánov podľa § 10 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľa zaväzujú v zásade bez ohľadu na to, či pri nich bol alebo nebol dodržaný postup stanovený internými predpismi. Takéto úkony by zamestnávateľa nezaväzovali jedine v prípade, ak by zamestnanec vedel alebo musel vedieť, že štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu prekročil svoje oprávnenie (§ 10 ods. 2 Zákonníka práce). V tomto spore však nebolo preukázané prekročenie oprávnení štatutárneho orgánu, teda nemohla byť preukázaná ani skutočnosť, že by žalovaní o prekročení oprávnení vedeli alebo museli vedieť. Argumentácia žalobkyne, že odmenu mala schváliť dozorná rada, nebola akceptovateľná vzhľadom na jednoznačné znenie § 9 ods. 1 Zákonníka práce (právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch robí štatutárny orgán, čo bolo naplnené) a tiež vzhľadom na to, že žalovaní neboli členmi predstavenstva. Podľa už vyššie citovaného článku 6.1 internej smernice „Politika odmeňovania“ malo rozhodnutie ohľadom pohyblivej zložky mzdy prijímať predstavenstvo a podľa článku 6.3 mala dozorná rada kontrolovať len sumárny rozpočet pohyblivého odmeňovania, nie individuálne priznaný bonus každého zamestnanca. Z tohto dôvodu neobstojí ani argument, že žalovaný 4/ bol členom dozornej rady (tento argument neobstojí tiež z dôvodu uvedeného v predchádzajúcom odseku, t. j. že v zmysle § 9 ods. 1 Zákonníka práce v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa štatutárny orgán, ktorým bolo predstavenstvo, nie dozorná rada). Napokon treba poznamenať, že preukazovanie vedomosti zamestnanca o nejakej skutočnosti, resp. preukazovanie okolností nasvedčujúcich, že o tejto skutočnosti musel zamestnanec vedieť, je otázkou dokazovania a zisťovania skutkového stavu, do ktorého nie je možné zasahovať v dovolacom konaní, pretože dovolací súd je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (aj k tomu porov. sp. zn. 1Cdo/103/2021, sp. zn. 2CdoPr/10/2024 a ďalšie).

40. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že právne posúdenie sporu odvolacím súdom bolo v súlade s vyššie prezentovanými ustálenými právnymi názormi dovolacieho súdu a nepredstavovalo tak odklon od vyššie uvedenej ustálenej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ani nešlo o otázku, ktorá by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, prípadne je dovolacím súdom riešená rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. b), c) CSP), preto dovolací súd dovolanie žalobkyne aj v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

41. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP v súlade so zásadou úspechu strany v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP), v zmysle ktorej vznikol úspešným žalovaným nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti neúspešnej žalobkyni (dovolateľke).

42. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.